

Nr 60.

Av herr **Andersson** i Storegården, om vissa ändringar i förordningen angående försäljning av pilsnerdricka.

I den s. k. nykterhetskommitténs den 5 januari 1914 avgivna förslag till förordning angående försäljning av rusdrycker inbegreps under beteckningen "öl" alla alkoholhaltiga maldrycker, som ej voro att hänföra till svagdricka. Därunder kommo alltså att falla — förutom det egentliga dåvarande ölet med en alkoholstyrka, i regel växlande mellan 4,5 och 6 samt utgörande i medeltal, för pilsnerölet 4,7 och för lagerölet 5,2 volymprocent — bland annat sådana maldrycker, vilka förekommo i handeln under benämningen pilsnerdricka, lagerdricka, lättöl och dylikt. Enligt analyser hade de visat sig hålla en genomsnittlig alkoholhalt av 3,54 volymprocent — varierande i regel från något över 3 till något under 4 volymprocent.

Hitintills hade handeln med dessa drycker reglerats av 1905 års vin- och ölförsäljningsförordning. Kommittén inordnade dem däremot, liksom ölet överhuvud, under väsentligen samma bestämmelser som uppställdes för brännvinshandeln. Häremot gjordes omedelbart vägande anmärkningar, då det syntes utan vidare klart, att man sköt över målet, därest man under väsentligen likartade restriktioner i försäljningsavseende sammanförde även lättare maldrycker med egentliga spritdrycker.

Inom själva nykterhetskommittén torde man icke heller varit främmande för tanken att bereda de lättare maldryckerna en friare ställning än det egentliga ölet. Kommitténs betänkande åtföljdes även av ett av professor T. Thunberg avgivet yttrande, som pekade i denna riktning, och Kungl. Maj:t beslöt att giva bl. a. hr Thunberg i uppdrag att ytterligare utreda, i vad mån möjligheter förefunnos att i försäljningsavseende draga en ur nykterhetssynpunkt tillfredsställande annan gräns mellan starkare och svagare maldrycker än den då stadgade samt angående därmed sammanhängande tekniska spörsmål.

Kungl. Maj:ts proposition till 1914 års senare riksdag med förslag till förordning angående försäljning av alkoholhaltiga drycker m. m. kom även att bygga på det av dessa sakkunniga avgivna utlåtandet, och vid föredragningen i statsrådet av de sakkunnigas ifrågavarande betänkande yttrade chefen för finansdepartementet bland annat:

"Av vad de sakkunnige anfört synes mig framgå, att bestämda skäl tala för beredande av en friare ställning åt förutnämnda lättare maldrycker än

åt det egentliga ölet. Kan man härigenom vinna, att konsumtionen i någon större grad ledes över till dessa drycker från andra ur nykterhetssynpunkt icke lika oskadliga, lär man hava löst en viktig uppgift vid nu förevarande lagstiftning. Skulle man därjämte genom nämnda frihet bereda möjlighet att i viss mån hålla handeln och näringarna, särskilt bryggerierna, skadeslösa för den förlust, de ej kunna undgå att lida till följd av de restriktioner, vilka även jag i det följande ärnar föreslå å handeln med det egentliga ölet, vore vinsten av denna frihet av än större värde, emedan på detta sätt staten skulle befrias från ersättningsanspråk, som eljest svårligen kunde avvisas.

Med stöd av vad jag sålunda anfört finner jag mig kunna föreslå, att de lagrade drickorna i försäljningshänseende helt likställas med svagdrickat. Härigenom skulle lagstiftningen stödja konsumtionen av de lagrade drickorna och egga bryggerierna att genom förbättrade tillverkningsmetoder allt mera höja deras smaklighet, vilket i sin mån skulle bidra att undantränga det ur nykterhetssynpunkt icke lika oskyldiga ölet. Slutligen skulle bryggerierna i här berörda drycker hava en produkt, med vilken de fritt kunde röra sig, och i hanteringen i denna del finna någon ersättning för sin i övrigt minskade omsättning."

1914 års kungl. proposition föreslog också angående utskänkning av lagrat dricka, att rättighet till sådan endast skulle kräva anmälan i Stockholm hos överståthållareämbetet, i annan stad hos magistraten och på landet hos länsmanen. Detta förslag antogs av första kammaren, men avstogs av andra kammaren. Ett bevillningsutskottets sammanjämningsförslag, enligt vilket lagrat dricka skulle underställas bestämmelserna i 1905 års förordning angående försäljning av öl, bifölls av andra kammaren men avstogs av första kammaren, i följd varav frågan vid nämnda riksdag förföll. Samma öde drabbade lagstiftningsförslag av enahanda slag och huvudsakligen samma innehåll vid 1915 och 1916 års riksdagar, medan 1917 års riksdag på bevillningsutskottets i sammanjämningsssyfte avgivna förslag beslöt, att pilsnerdricka skulle undantagas från de beträffande ölet föreslagna väsentligen skärpta bestämmelserna samt en hemställan, att Kungl. Maj:t måtte låta utarbета och framlägga förslag till förordning angående försäljning av pilsnerdricka i huvudsak grundad på bestämmelserna angående försäljning av öl i då gällande vin- och ölförsäljningsförordning.

Denna förordning av den 9 juni 1905 stadgade i fråga om tillstånd till försäljning till avhämtning och utskänkning ansökans ingivande till konungens befallningshavande samt att, där fråga var om försäljning inom stad, stadsfullmäktige och magistrat, och, ifråga om landet, kommunalnämnd och kommunalstämma skulle avgiva yttrande över ansökningen samt endera av dem tillstyrka densamma. De inom kungl. finansdepartementet särskilt tillkallade sakkunniga avgåvo 1918 i anslutning till föregående års riksdagsbeslut i ämnet ett förslag till ny förordning angående försäljning av pilsnerdricka och föreslago såsom villkor för försäljningsrättigheter tillstyrkan av stadsfullmäktige för sådan rättighet i stad och av kommunalstämma för sådan rättighet beträf-

fande landsbygden. Kungl. Maj:ts propositioner till 1918 och 1919 års riksdagar gjordes också i överensstämmelse därmed, och förordningen av den 11 juli 1919 angående försäljning av pilsnerdricka stadgar i § 8 mom. 3 och § 13 mom. 4, att ansökan ej må bifallas, därest den blivit avstyrkt av stadsfullmäktige i stad och av kommunalstämma på landet.

Denna skärpning i jämförelse med dittills gällande bestämmelse, att ansökan ej finge bifallas, därest båda de kommunala myndigheterna, som i ärendet skulle höras, avstyrkt densamma, saknade helt visst stöd i de föreliggande omständigheterna. I infortrade yttranden hade också de hörda myndigheterna genomgående uttalat sig emot en sådan skärpning. Beslutet står också i dålig samklang med riksdagens nyss förut uttalade vilja om, att den nya pilsnerdricksförordningen skulle i huvudsak vara grundad på bestämmelserna i senast gällande förordning. Beslutet måste även ses mot bakgrunden av att lagen alltjämt räknade med en maltdryck av det gamla ölets styrka och smak. Omöjligheten under krigstidens senare del att uppbringa råmaterialet för denna starkare maltdryck hade undanhållit allmänheten densamma. Drycken skulle visserligen enligt 1917 års riksdagsbeslut läggas under motbokskontroll, men den bleve genom systembolagen tillgänglig över allt och utan särskilda restriktioner. Givet är, att bryggerinäringen också alltjämt räknade med detta egentliga öl som sin huvudprodukt.

Vid 1920 års riksdag väcktes motioner om en utredning angående totalförbud i fråga om det egentliga ölet. Från systembolagens sida hade visserligen yttrats betänkligheter av tekniskt slag mot den i lagen föreskrivna maltdrycksdistribueringen, men dessa betänkligheter hade med säkerhet lätt kunnat övervinnas, och kvar stod då som den drivande kraften i fråga om ölförbudets genomförande en livlig önskan från förbudsvännerna att få i praktiken beträda förbudsvägen i svensk lagstiftning. Tillfälle härför ansågs gynnsamt, då allmänheten genom krigstidens råvarubrist så att säga avvants från de starkare maltdryckerna. Särskilda sakkunniga blevo på nytt tillsatta, och en kungl. proposition om ett sådant ölförbud avgavs också till 1923 års riksdag och blev med vissa ändringar av riksdagen bifallen och under samma år upphöjd till lag.

De ständigt skärpta restriktioner, som under dessa förhållanden pålagts försäljningen av pilsnerdricka och alltjämt påyrkas från förbudshåll, stå enligt mitt förmenande i strid mot riksdagens vilja och mening, då detta restriktiva lagstiftande tog sin begynnelse. Hade man vid denna tid kunnat förutse utvecklingen, hade säkert icke riksdagens bifall kunnat vinnas för de då föreslagna lagändringarna. Den omständigheten, att riksdagen samtidigt med ölförbudets genomförande medgivit en obetydlig ökning av styrkan i pilsnerdrickat, kan här icke vara av någon betydelse, då kungl. kontrollstyrelsen och de hörda medicinska sakkunniga fastställt, att denna höjning i alkoholhalten icke kunde ha någon betydelse ur nykterhetssynpunkt.

Erfarenheten från dessa senaste år, då vår maldryckslagstiftning äntligen fått vila någon tid, visar tydligt, att det kommunala veto, som genomfördes 1919, icke verkat befrämjande på nykterhetstillståndet i landet. Avgörandet har förlagts från konungens befallningshavande med dennes erfarenhet och allmänna insikt och tungt vägande ansvar till en folkvald församling, som alltid är utsatt för opinionens vindar och merändels känslig för en uppgiterad känslopolitik. Denna kan ha de mest ideella motiv, men den saknar ofta sinne för livets realiteter och förmåga till praktiska uppslag. Följden har även blivit, att våra länsstyrelser genom detta kommunala veto sett sig förhindrade att bevilja rättigheter, där sådana efter konungens befallningshavandes egen prövning och enligt dess mening bort beviljas. Erfarenheten lär nämligen, att den förbjudna varan på dolda vägar söker sig fram till en sådan på konstlade vägar torrlagd kommun. Respekten för lagen undergräves samtidigt, och en överträdelse betraktas som en berättigad reaktion mot ett obefogat ingrepp på den personliga friheten. Det blir i ett sådant fall betydligt svårare att övervaka ordningen, än om myndigheterna hade att hålla sig till en lagligt medgiven och öppen försäljningsrättighet.

Under återopande av vad jag sålunda anfört får jag hemställa,

att Riksdagen för sin del ville besluta, att nedanstående §§ i kungl. förordningen den 11 juli 1919 ang. försäljning av pilsnerdricka skola erhålla följande ändrade lydelse:

§ 8.

1. Tillstånd — — — — — K. B.
2. Ansökan — — — — — rörelsen. Över gjord ansökan inhämta K. B. yttranden i stad av magistrat samt å landet av kommunalnämnd och kommunalstämma. Dessa yttranden böra, *i vad de avse landsbygden*, innehålla bestämt till- eller avstyrkande med angivande av skälen därför.

I Stockholm — — — — — ej tillämpning.

3. Har ansökning om försäljningsrätt å landsbygden blivit avstyrkt av båda de kommunala myndigheter, som i ärendet hörts, må densamma ej bifallas.

§ 13.

1. Tillstånd — — — — — 1 oktober.
2. Vill någon — — — — — rörelsen.
3. Över ansökning — — — — — skälen därför; och skall därest ansökningen tillstyrkt av någondera av de kommunala myndigheter, som i ärendet hörts, magistrat eller kom-

munalnämnd tillika avgiva yttrande, huruvida särskilda föreskrifter för utskänkningens bedrivande anses nödiga.

I Stockholm — — — — — ej tillämpning.

4. Har ansökning blivit avstyrkt, *i Stockholm av stadsfullmäktige och å annan ort av båda de kommunala myndigheter, som i ärendet hörts*, må densamma ej bifallas.

Stockholm den 18 januari 1926.

Carl Arv. Andersson.

